

човѣкъ не може да го види. Царството Божие може да се види само отъ този, който има развити очи.

Та, казва апостолъ Павелъ: „Онзи който се учи“.

Ние сега се учимъ на хиляди нѣща, на много тежки работи. Всички сме изложени на разочарования. Всички се безпокоимъ отъ мисълта, какъвъ ще бѣде нашиятъ край. Краятъ на всички хора ще бѣде смъртъ. Онзи, който се бие на бойното поле, умира; майката умира, бащата умира, синътъ умира, дъщерята умира, приятельтъ умира, всичкото богатство, което имаме ще се разирѣсне. Какво ще ни остане отъ живота? Какво реализиране очакваме на земята? Не, Богъ, който ни учи сега, иска да ни покаже, че всичкитѣ блага, които сж пратени на земята, Той нѣма да ги прѣкъсне, но трѣбва да признаемъ, че всичко иде отъ Него. Като отидешъ при единъ богатъ братъ, нѣма да го заплашвашъ съ револвера си, но ще го питашъ: ти познавашъ ли Бога? Ако ти каже, че Го познава, ще му зададешъ другъ въпросъ: ти готовъ ли си да изпълнешъ волята Божия? — Готовъ сжмъ. Само при тия условия ти ще му поискашъ това, отъ което имашъ нужда а не да го оскубашъ, защото билъ богатъ, у всинца ни трѣбва да се яви тази любовъ, за да познаемъ, че Богъ ни обича.

Сега на какво уподобявамъ страданията на сегашното човѣчество? Тия страдания, азъ си прѣдставямъ като една яйцеобразна жилезна черупка въ която всѣки човѣкъ е затворенъ. Въ тази черупка го очаква смъртъ, затова дойде единъ ангелъ